

Dernæst foretog man:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Loven af 22. November 1917 om Ændring i § 13 i Lov af 15. Maj 1875 om Tilsynet med fremmede og rejsende m. m.

(Anden Behandling findes i Tidenden, Sp. 123).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker Udvalgets Flertal for den Stilling, det har taget til Lovforslaget, idet det foreslaar, at Lovens Gyldighed forlænges et Aar, saaledes at de hidtil gældende Regler stadig forbliver i Kraft. Naar jeg har bedt om Ordet, skyldes det det ærede 5te Medlem for 5te Kreds (Jørgen Møller), som stillede forskellige Spørgsmaal til mig ved første Behandling. Jeg troede, at vi kunde have klaret de Spørgsmaal i Udvalget, men det kunde vi ikke, og jeg vil derfor nu give en Redegørelse for Forholdene. Jeg er nødt til at gøre det ogsaa af den Grund, at de sønderjydske Blade og de tyske Blade for Øjeblikket ikke ved, hvorledes de skal stille sig til Sagen. Af de tyske Blade udtaler f. Eks. „Apenrader Tageblatt“, at den danske Justitsminister Rytter er blevet stillet i bengalsk Belysning, og det refererer saa Sagen ganske vist paa en Maade, som jeg ikke synes er rigtig. Det siger til Slut: Vi afventer og er foreløbig tilfreds med at fastslaa, at Landtingsmand Møller har stillet Justitsministeren i bengalsk Belysning. Det er mig ikke rigtig klart, hvad det Ord „foreløbig“ her betyder, om det betyder, at man venter noget mere senere, eventuelt Ministerafgang, eller man blot mener: foreløbig er han stillet i bengalsk Belysning, men det vil desværre ikke vare saa længe.

Naar vi skal se paa Sagen, er det bedst at give en historisk Oversigt over, hvad der er passeret mellem det ærede Medlem og mig. Jeg skal gøre det ganske kort. I den første Samling efter Genforeningen, i 1920—21, kom Spørgsmaalet allerede frem. Jeg klarlægger det vistnok bedst ved at oplæse, hvad jeg selv har udtalt derom her i Tinget i sidste Samling. Jeg udtalte da: „Jeg vil dog minde det ærede Medlem om, at vi en Gang tidligere har ført en Forhandling her i Salen om disse Spørgsmaal. Da udtalte det ærede Medlem, at han havde Masser

af Tilfælde, hvor der var gaaet haardt frem. Folketingsmand Lebeck henvendte sig den Gang til mig og spurgte, hvad vi skulde gøre. Jeg svarede: det er meget let at ordne det, vil De ikke anmode vedkommende Landstingsmand om skriftlig af fremkomme med sine Klager over de Forhold, der er Tale om, saa skal der komme Svar. Det ærede Medlem kom saa ogsaa med det første Brev; der betegnede sig som angaaende 3 Tilfælde. Det ærede Medlem fik Svar paa de tre Tilfælde, og siden den Tid har jeg ikke hørt et eneste Ord fra det ærede Medlem. Maaske de Breve, der skulde danne en Fortsættelse af det første, er gaaet tabt ved Posten, det ved jeg ikke, men jeg har altsaa ikke senere hørt noget.“ Saaledes udtalte jeg mig selv om dette Spørgsmaal. Men hvad der for mig havde ulige større Betydning, var, at det ærede 5te Medlem for 5te Kreds ogsaa udtalte sig om Spørgsmaalet. Han gjorde det ganske vist et Aar efter, at det første Gang havde været fremme her i Tinget. Da sagde det ærede Medlem: „Jeg ved ikke, om jeg maaske vovede mig temmelig langt ud“ i denne Sag — altsaa det foregaaende Aar. Jeg takker det ærede Medlem, fordi han, selv om det først skete et Aar efter, dog her i Tinget indrømmede, at han maaske havde vøvet sig for langt ud.

Hvad dernæst angaar den Debat, vi førte her i Tinget i Fjor, vil jeg ligeledes tillade mig at citere, hvad jeg selv ansaa for Resultatet af Forhandlingerne. Jeg udtalte — det findes Sp. 44 i Landstingstidende for 1921—22: „Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke sagde, at han saa maatte rette den Fremstilling, han har givet her i Tinget og i Avisen. Nu fik vi jo en noget anden Fremstilling. Det ærede Medlem begynder stærkt at trække i Land. Det ærede Medlem maatte oven i Købet for at forsvare sin Stilling tillægge mig Ord, som jeg aldrig har brugt.“ Saaledes var mit eget Indtryk af Sagen, men det har selvfølgelig mindre at sige. Ogsaa her maa jeg imidlertid tillade mig at citere, hvad det ærede Medlem har sagt. Han udtaler det ganske vist, ligesom forrige Gang, først et Aar efter, at det er passeret her i Tinget, men jeg mener dog, det er godt, at det bliver sagt, selv om det sker noget sent. Det ærede Medlem udtalte ved første Behandling af det foreliggende Forslag — Sp. 31 i Tidenden: „Hvis jeg havde vidst, at det var saaledes, var Grundlaget et helt andet; saa havde jeg maaske ikke fremdraget Sagen.“ Det er allerede meget. Senere siger det ærede Medlem: „Men